

T Jesu nostra redemptio, amor et desiderium,
 Deus creator omnium, homo in fine temporum.
 Quae te vicit clementia, ut feres nostra crimina,
 crudelem mortem patiens, ut nos a morte tolleres.
 Inferni claustra penetrans, tuos captivos redimens:
 victor triumpho nobili, ad dextram Patris residens.
 Ipsa te cogat pietas, ut mala nostra superes, parcendo,
 et voti compotes nos tuo vultu saties.
 Tu esto nostrum gaudium, qui es futurus praemium:
 sit nostra in te gloria per cuncta semper saecula.

Jezus onze verlossing, liefde en verlangen,
 God schepper van alle mensen, mens aan het eind der tijden.
 Die zachtzinnigheid heeft U overwonnen, opdat U onze schulden zou
 dragen, waarbij U een wrede dood onderging, om ons van de dood te redden.
 Doordringend in de poorten van de hel, terwijl U Uw gevangenen bevrijdde:
 overwinnaar door een edele triomf, zittend aan de rechterhand van de Vader.
 De liefde zelf drijft U om onze zonden te overwinnen, terwijl U ons ontziet,
 en ons, die onze wensen vervuld zien, te verzadigen met Uw aangezicht.
 Weest U onze vreugde, onze beloning in de toekomst;
 laat onze eer in U bestaan, altijd, door alle eeuwen heen.

H De gevoelswaarde van de tonaliteit wordt door Johan Wagenaar weer eens te
 meer bevestigd. Des majeur klinkt ingetogen, plechtig en warm tegelijk. De
 toonsoorten (eerste graad verwant) zijn As – Ges – Bes – bes – F.

V	<i>deel maat</i>	<i>periode</i>	<i>toonsoorten</i> (= maatgroepen)
1	1 t/m 16	4 + 4 + 8	Des – As; Bes – bes – F – bes – Des – As
2	17 t/m 25	2 + 3 + 4	As – bes; bes – F; F en F (V7); (D)* – bes
3	26 t/m 36	4 + 6	bes; Des- Bes – Ges – As – Des
4	36 t/m 51	4 + 4 + 8	as – es; des – Es – As; Des – es – as – Ces – C – F
5	52 t/m 61	4 + 6	Bes – F – As – Es; Ges – Des – As – Des

* (D) = tussendominant

D De door de componist aangegeven dynamiek spreekt voor zich. Het *diminuendo*
 (maat 13) beginnen op de tweede tel en uitkomen in *piano*; daarna staat *mezzo*
piano (= meer dan *piano*); in maat 29 zal het *decrescendo* uit moeten komen in
 een *mezzo forte*.

Voor het tekstbegrip is het belangrijk te beginnen met het lezen en daarna
 declameren van de door de dirigent van klemtoontekens voorziene tekst.
 Voorbeeld: Jesu nostra redémptio, amor et desidérium, Deus creátor ómni-
 um, homo in fine témporum

De indeling cq. bogen zijn conform de hierboven genoemde periode-indeling.
 Dit vraagt op enkele plaatsen een lange adem (voorbeeld laatste periode).

Z Na een grondige bestudering met het koor van de tekst kan deze partituur
 uitstekend worden verkend door op één vocaal (desnoods per stemgroep een
 verschillende klinker; eventueel met een consonant) het hele stuk te zingen.
 Met name de veelvuldige harmonische wendingen worden door het zingen op
 dezelfde vocaal sneller herkend; bovendien komt het vocaliseren de zuiverheid
 ten goede.

Het begrip 'wisselnoten en doorgangsnoten' kan in deze partituur goed worden behandeld. Het verschil tussen de laatste noot van de altpartij in maat 2 en de tweede en derde noot van de tenorpartij in maat 3 zijn goede voorbeelden. Zo er intonatieproblemen optreden kunnen deze worden hersteld door vanuit de harmonie volgens de eerder genoemde regels van 'volkomen consonant – onvolkomen consonant – dissonant' het akkoord op te bouwen en na de bereikte vier- tot zevenstemmigheid net zolang aan te houden totdat iedereen de juiste plaats in de samenklank gevonden heeft.

S

Het inspireren van het koor in deze romantische partituur vraagt het uiterste van de dirigent met betrekking tot het tekenen van de melodische en dynamische spanningslijnen (linkerhand) en de verbinding van tikpunt naar tikpunt (rechterhand). De tacterhand moet figuren laten zien alsof deze worden aangestipt op een deur zonder met de vingers het contact met het oppervlak te verliezen. Daardoor wordt er een gelijkmatige beweging gemaakt die de spanningboog (lees ook: ademsteun) instrueert.

Omdat de eerste twee perioden bestaan uit vier maten zal het koor de volgende zin (maat 9 t/m 16) ook willen onderbreken en daarom moet de dirigent op de helft van de deze periode (maat 12) met behulp van de linkerhand een overduidelijk, wijzende beweging, naar de volgende één (maat 13) maken. De voorhouding van de altpartij in maat 16 vraagt de aandacht van de linkerhand van de dirigent. Het maken van een ontspannend gebaar op de tweede tel nodigt de altgroep uit tot een fraai *diminuendo*.

De dynamische overgang en de maatwisseling leveren in de praktijk nog wel eens een vertraging op. Maak de koorleden duidelijk dat *mezzopiano* méér is dan de bereikte dynamiek daarvoor (*piano*). Zeer belangrijk is de lengte van de slottoon in maat 25. De s van 'tollereres' komt met een actieve uitspraak precies op de vierde kwart.

Het hierop volgende *forte* vraagt een zeer brede, horizontale beweging van de rechterhand met een linkerhand die de altpartij leidt in de voorhouding. De aanduiding *poco a poco più mosso* is geen tempoverandering maar een vraag naar 'beetje bij beetje meer levendig'. Praktisch betekent dit voor de dirigent een iets meer opverende slag waardoor het *solenne* karakter vanaf het begin verandert. De laatste periode met de titel *largamento* (breed in tempo: alsof deze woorden gesproken worden in een grote kathedraal met een ruime akoestiek) moet klinken onder één boog in de dynamiek *forte*. De dirigent steunt hier met een breed gebaar de lange lijnen van de koristen.

- T = Tekst
- H = Harmonie
- V = Vorm
- D = Dynamiek
- Z = Aanwijzingen bij het zingen
- S = Alagtechnische tips